

Rom 8, 36

36: Som det står skrevet: For din skyld blir vi drept hele dagen lang. Vi blir regnet som slaktesauer.

Som det står skrevet. At vi skal lide for Kristi skyld, er forutsagt. Det er ikke noe nytt. Heller ikke noe som noen tilfeldigvis har kommet på. Nei, det er til og med forutsagt i Skriften. Dette er en sterk trøst og styrke midt i lidelsene. Når Den Hellige Ånd i Skriften har forutsagt de lidelsene vi skal ha på grunn av vår tro og bekjennelse, da får jeg jo bare en ny stadfestelse på Skriften, når jeg må gjennom slikt. Da kjenner jeg veien igjen. Da ser jeg at jeg hører med i den lange rekken av dem som ble aktet verdige til å lide for Kristi skyld. Dette er en veldig trøst. Og det var det det skulle tjene til, når lidelsene som Guds folk opplevde er skrevet ned i den hellige boken. Paulus sier i det femtende kapitlet: "Alt det som før ble skrevet, ble skrevet til vår lærdom, for at vi skal ha håp ved den tålmodighet (utholdenhet) og trøst som Skiftene gir". Med samme hensikt har også Ånden latt dette bli skrevet ned (Sal 44: 23) om det som de troende i Israel allerede den gang hadde gjennomgått: "For din skyld blir vi drept hele dagen. Vi blir regnet som slaktesauer".

For din skyld. Det var for Herrens skyld jødene ble hatet og forfulgt av hedningene. Når de etter hans ord skilte seg fra disse gudsfornekterne, og vitnet om deres blindhet og dårskap, ble de alltid sett på som fiender. Som noen vanskelige og foraktelige mennesker. Og i Heb 11: 35-38 kan vi til en viss grad se hvilke lidelser de ble utsatt for. Der forteller apostelen at "noen ble torturert, uten å ta imot befrielse, for at de kunne oppnå en bedre oppstandelse. Andre igjen fikk prøvelser med spott og pisking, ja, og med lenker og fengsel. De ble steinet, de ble saget i to, ble fristet, ble slått i hjel med sverdet", osv. Alt dette hadde de lidd for Herrens skyld, fordi de bekjente og levde etter hans ord. Men det har alltid vært nøyaktig den samme hovedgrunnen til all den forfølgelse kristne har opplevd til alle tider; at de har bekjent troen på Kristus, og har forkynt at alt og alle som ikke gir seg inn under lydighet mot Kristus, er villfarelse og fører til fordømmelse.

Til alle tider har verdens hat vært rettet mot de som i levende tro bekjenner og følger Kristus. Og grunnen til dette bemerkelsesverdige hatet ligger egentlig i det voldsomme fiendskapet som "slangens ætt" alltid bærer mot "kvinnens ætt" (sv.: "ormens säd"/"kvinnens säd"). Det var dette Herren sa på syndefallets dag: "Jeg vil sette fiendskap mellom din ætt og hennes ætt". Og det er denne dype årsaken til dette hatet som gjør at det aldri kan forandres, hvor mye de ytre forholdene enn måtte forandres. Derfor er det alltid for Herrens skyld hans barn blir hatet av verden. Dette taler han også selv så ofte om: "Alt dette skal de gjøre mot dere for mitt navns skyld" (Mat 5: 11, 24: 9, Joh 15: 19, 21). Å, for en trøst og styrke som ligger i dette midt oppi alt verdens hat, at vi vet det er for Kristi skyld vi lider. Vel har vi også mange feil og fall. Verden aksepterer når akkurat de samme fallene skjer med dem som er av verden, og altså er én av dem (Joh 15: 19). Men det er dette at du har en levende tro på Kristus. At du ikke kan tie om ham, og at du i hele ditt liv viser deg tro mot ham, og følger ham. Det er dette som gjør at verden ikke lenger aksepterer noen som helst feil hos deg, men

vert imot dikter opp slikt, hvis de ikke finner noen, "og for min skyld sier all slags ondt om dere på falskt grunnlag", sier Herren.

vi blir drept hele dagen. Når han også siterer dette Skriftens ord, ber Paulus oss huske at selv om vi skulle lide døden, som er det verste menneskenes fiendskap kunne gjøre mot oss, så skal det likevel ikke kunne skille oss fra Kristi kjærlighet. Hele dagen, eller: daglig, dvs. hele livet gjennom, har de som tror på Kristus lidd døden. Selvsagt kunne ikke den enkelte dø mer enn én gang. Men sett samlet var det likevel daglig noen som ble drept. Og dermed gikk alltid hver eneste én av dem og ventet på en grufull død. De gikk i en daglig skrekk for å bli drept. Det er det samme Paulus tenker på, når han nettopp i forbindelse med forfølgelse sier: "jeg dør daglig" (1Kor 15: 30-31). Vi blir regnet som slaktesauer. Denne tilføyelsen skildrer den gru og forakt Kristi fiender hadde over seg, når de drap hans hellige. I dette viste de mye mindre følelser enn en opplever når et dyr skal slaktes. På retterstedet viser folkemasser ofte deltakelse overfor en morder. Men når Kristi vitner omkommer i en forferdelig nedslakting, kan folkemassene se på med forakt og hån, slik martyrhistorien vitner om. Alt dette viser at dette hatet har en langt dypere årsak enn det rent menneskelige. Men at likevel mange millioner Kristi blodsvitner har gått seirende gjennom alle slike lidelser, det beviser også at de har en annen kraft enn den rent menneskelige. Det beviser at de kristne har en mektig hjelper gjennom kampene. Dette taler Paulus mer om i den avslutningen som følger nå: